

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K.

Dato: 29. maj 2007
Kontor: Formueretskontoret
Sagsnr.: 2005-705-0012
Dok.: JTS41093

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 29 vedrørende forslag til lov om forældelse af fordringer (forældelsesloven) (L 165), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 24. maj 2007.

Lene Espersen

/

Lars Hjortnæs

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 29 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om forældelse af fordringer (forældelsesloven) (L 165):

”Ministeren bedes i fortsættelse af samrådet 24/5-07 om samrådsspørgsmål A ved anvendelsen af konkrete eksempler uddybe/konkretisere, hvad der i forhold til forældelsesfristens påbegyndelse for så vidt angår arbejdsskader nærmere ligger i, at den tilskadekomne fik eller ”burde” have fået kendskab til kravet.”

Svar:

Lovforslagets § 3, stk. 2, har følgende ordlyd:

”Stk. 2. Var fordringshaveren ubekendt med fordringen eller skyldneren, regnes forældelsesfristen i stk. 1 først fra den dag, da fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab hertil.”

På det omhandlede punkt svarer den såkaldte suspensionsregel i lovforslagets § 3, stk. 2, indholdsmæssigt til § 3 i den gældende 1908-lov. Ifølge en højesteretsdom fra 1999 finder 1908-loven dog ikke anvendelse ved krav i henhold til arbejdsskadesikringsloven.

Både den gældende og den foreslåede suspensionsregel har til formål at sikre, at kreditor kun mister sit krav efter lovens korte frist, hvis det kan bebrejdes kreditor, at han eller hun ikke reagerede før fristens udløb. Suspensionsreglen skal sikre, at lovens korte frist ikke medfører resultater, der er urimelige for kreditor, og derfor er der ved anvendelsen af den gældende regel generelt blevet taget et betydeligt hensyn til kreditor, jf. herved Eivind Einersen, *Forældelsesloven af 1908 med kommentarer* (1999), side 264.

Både den gældende og den foreslåede suspensionsregel er således udtryk for en almindelig culperegulering, idet forældelsesfristen kun begynder at løbe, hvis det skyldes kreditors culpøse adfærd, at denne ikke har viden om fordringen og skyldneren, jf. herom bl.a. Bo von Eyben, *Forældelse I* (2003), side 448.

Som et eksempel på anvendelse af den gældende suspensionsregel uden for arbejdsskadeområdet, kan nævnes Højesterets kendelse af 5. november 1990, jf. Ugeskrift for Retsvæsen 1991.1 H. Sagen drejede sig om en person, der efter et trafikuheld den 3. november 1981 var blevet behand-

let på hospitaler bl.a. for en knæskade. En hofteskade blev først opdaget den 6. juli 1982 ved en ambulant kontrol. Lægen, der havde foretaget denne kontrol, forklarede i retten, at han ikke kunne huske, om han havde sagt til den skadelidte, at der kunne blive tale om varigt men efter hofteskaden, og at det efter hans opfattelse var en lægefejl, at hofteskaden ikke var blevet opdaget og behandlet tidligere. Den skadelidte havde i 1984 set en erklæring fra lægen herom. Højesteret fastslog ved kendelsen, at den skadelidtes eventuelle erstatningskrav ikke var forældet efter 1908-lovens 5-års frist den 10. september 1988, hvor den skadelidte anlagde retssag mod de hospitaler, der havde foretaget behandlingen efter trafikuheldet.

Ved en arbejdsskade forstås efter arbejdsskadesikringslovens § 5 en ulykke eller en erhvervssygdom, der er en følge af arbejdet eller de forhold, som arbejdet er foregået under.

I praksis kan der bl.a. opstå tvivl om, hvorvidt der er årsagssammenhæng mellem skaden og arbejdet eller arbejdsforholdene.

Er der tale om skader, der opstår umiddelbart i forbindelse med en *ulykke* på arbejdet, må den skadelidte (eller eventuelt dennes efterladte) som udgangspunkt antages at have fået fornøden viden om den formodede årsagssammenhæng med arbejdet på ulykkesdagen.

Er der tale om en *erhvervssygdom* eller om *følgeskader*, som er indtrådt nogen tid efter en ulykke, vil det derimod ikke uden videre kunne lægges til grund, at den skadelidte (eller dennes efterladte) vidste eller burde vide, at sygdommen var arbejdsbetinget. Anvendelsesområdet for ”burde viden” vil her være meget snævert, idet forældelsesfristen typisk først vil kunne løbe fra det tidspunkt, hvor en læge har fortalt den skadelidte eller de efterladte, at der er tale om en sygdom eller skade, som må antages at være arbejdsbetinget.

Arbejdsskadestyrelsen har oplyst, at man til brug for vurderingen af, om og hvornår den skadelidte eller de efterladte har fået den relevante viden, i givet fald bl.a. vil indhente relevante journaloplysninger fra de læger og hospitaler, som har undersøgt den skadelidte.

Adskillige sygdomme kan skyldes skadelige påvirkninger, der findes både i og uden for den skadelidtes arbejdsmiljø, og det vil generelt ikke

kunne kræves, at den skadelidte eller de efterladte skal have kendskab til, hvilke sygdomme der er eller kan være arbejdsbetingede.

Ud over spørgsmålet om årsagssammenhæng med arbejdet vil der i praksis bl.a. også kunne være tvivl om, hvornår skadelidte var i stand til at opføre sit krav.

Efter Justitsministeriets opfattelse følger det af lovforslagets § 3, stk. 2, at forældelsesfristen for et krav om f.eks. tab af erhvervsevne tidligst vil skulle regnes fra det tidspunkt, hvor det er muligt at konstatere, at der er lidt et erhvervsevnetab, f.eks. det tidspunkt, hvor den skadelidte på grund af arbejdsskadens følger må ophøre med at arbejde eller må overgå til anden og lavere lønnet beskæftigelse.